

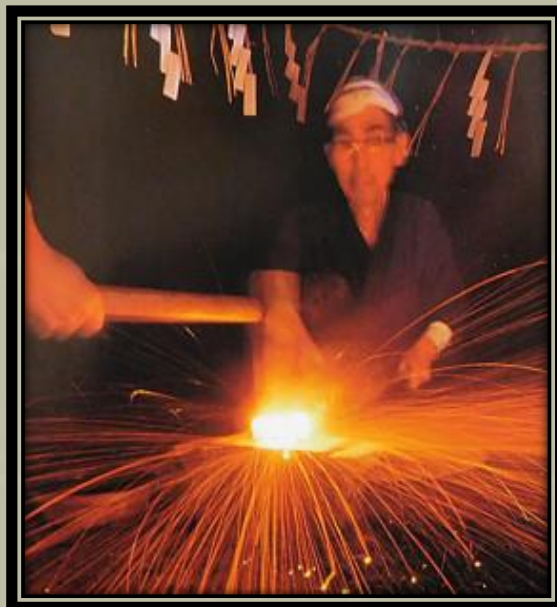
Akitsu Amata és az ősi vas reprodukálása

A *Tamahagane* a tiszta japán vas szinonimája. A *Tamahagane* elsősorban a japán kardokhoz kapcsolódik, amelyeket hagyományos japán módon készítenek. Egy japán kard elkészítéséhez általában 7 vagy 8 kilogramm *Tamahagane* szükséges. A *Tamahagane* a japán acél legmagasabb minőségű része, amelyet a *tatara* vasgyártási eljárással állítanak elő, és azt mondják, hogy a japán kardok készítéséhez elengedhetetlen. Valójában a legjobb kardok közül sokan *Tamahagane*-ből készülnek.

Shoji Amada-t lenyűgözték a késő *Kamakura*-korszak (1185-1333) ősi kardjai, és rájött, hogy *Tamahagane*-ből vagy az általa használt vasból nem fogja tudni elérni célját. Célja az volt, hogy reprodukálja a "föld ősi vasát", és annak ellenére, hogy túlhajszolt és beteg volt, sikerült megalkotnia egy remekművet a saját maga készítette vasból.

Az otthoni készítéshez vezető út

Akitsugu Amada 1927-ben született, apja, *Sadakichi Amada* kardkovács egyik fiaként a *Niigata* prefektúrában lévő *Honda* faluban (ma *Shinbatta* város része).

Kilencéves korában édesapja elhunyt, és apja halálának harmadik évfordulóján *Kurihara Hikosaburo* meghívta, hogy csatlakozzon hozzá a tokiói Akasakában lévő gyakorlóiskolájába, ahol *Kurihara* tanítványaként esti órákra járt.

Az első kard, amelyet 25 évesen készített, a Béke Emlékkard volt.

Ugyanebben az évben bátyja, *Shohei Miyairi* (későbbi nevén *Kohei*) asszisztenseként egy kardon dolgozott az *Ise Nagy Szentély* számára, és 1955-ben, amikor benevezett az első kardkészítési technikákat bemutató kiállításra, elnyerte a kiválóságért járó díjat. Ez nagy elvárásokat váltott ki a fiatal kardművésztől, aki üstökösként jelent meg a kardok világában.

Az első díját követően a harmadik és negyedik kardkészítési technikák kiállításán is elnyerte a Kiválósági Díjat. Amikor azonban összehasonlította a saját munkáját az ideális *Kamakura*, valamint az Északi és Déli Dinasztia kardjaival, a különbség nyilvánvaló volt, és úgy döntött, hogy az általa használt vas nem elég jó az ideális kardhoz.

Sok viszontagság után végül saját acélt gyártott.

A hazai vaskohászat terén végzett kutatásai példátlanok voltak, és úgy, hogy nem rendelkezett semmiféle ismerettel a témában. Majd megbetegedett, és hosszú szünetre kényszerült.

Hosszú betegség után 1968-ban folytatta a kardkészítést, és a kovácsolóhelyét és vasművét a jelenlegi helyére költöztette. Később a 4. Új Kard Kiállításán kiállította saját munkáit, és elnyerte a Bátorító Díjat.

Munkájának eredményei egyértelműen megmutatkoztak a *Masamune*-díjban, a kardok világának legmagasabb kitüntetésében.

Ez a díj önbizalmat adott neki ahhoz, hogy saját vaskészítéssel foglalkozzon, amin már egy ideje dolgozott, és egyúttal növelte hírnevét japán kardkészítőként.

A fenti képen egy tipikus *Yamashiro-den* munka látható, elegáns pengével, amely *Okuizumo*-ból származó vashomokból készült.

Kétszer is elnyerte a *Masamune*-díjat, 1997-ben pedig fontos szellemi kulturális örökségnek nyilvánították.

1999-ben a Felkelő Nap aranysugaras, rózsával díszített rendjével tüntették ki.

Több mint ötven éven át azzal a céllal dolgozott, hogy ősi mesterkardokat készítsen. *Amada Shouji*, aki a vashomokot vizsgálta, és kardjaihoz minden acélt maga készített, egyedi stílust hagyott hátra.

A múlt nagy kardjainak megalkotása iránti megszállottsága volt az, ami arra készítette, hogy betegsége ellenére belevágjon a vaskészítés fáradságos útjába. A *Yamashiro*, *Soshu* és *Bizen* hagyományok kiemelkedő alkotásait kovácsolta, és saját munkáival bizonyította, hogy a vas a kulcs a nagyszerű kardokhoz.

Original source: https://masuken.jp/wp/?post_type=news&p=7454